

REFERATEN.

Periarteritis nodosa. — HARRIS en FRIEDRICHS hebben een geval van deze zeldzame ziekte onderzocht en een emulsie van de knobbeltjes bij twee konijnen intraveneus ingespoten. Beide dieren vertoonden bij lijkopening eenige maanden later dezelfde veranderingen, die als periarteritis weldra konden opgevat worden. Bacteriën werden niet gevonden, evenmin *treponema pallidum*. De ziekte was van konijn op konijn overdraagbaar (*Journ. of exp. Medicine*, Vol. 36, No. 2. Aug. 1922 en *Journ. of Medical Research*, Vol. 43, No. 3).

L. K. WOLFF.

De rol van het reticulo-endotheelsysteem bij intravitale haemolyse en icterus. — Wanneer men bij dieren een haemolytisch serum inspuit, dan worden de erythrocyten in de bloedbaan daardoor beschadigd, d. w. z. zij nemen de haemolytische stof op en worden in de miltpulpa vastgehouden, tengevolge waarvan de milt in zeer korten tijd zeer sterk kan zwellen, zooals men ook bij menschen bij paroxysmale haemoglobinurie, haemolytischen icterus, zwartwaterkoorts kan waarnemen. In de miltruimten tusschen het reticulum worden de erythrocyten opgelost: in het bloed binden zij het haemolysine (amboceptor), in de milt komt er versch bereid complement bij; phagocytose speelt daarbij geen rol. Dan komt er veel haemoglobine vrij, dat gedeeltelijk in methaemoglobine wordt omgezet en gedeeltelijk onveranderd in de urine kan worden uitgescheiden. Maar toch is die miltwerking bij dit proces zuiver facultatief en kan deze functie geheel en al worden overgenomen door andere organen, zooals blijkt, wanneer men eenige dagen vóór het inspuiten van het haemolysine de milt wegneemt en men ook het overige deel van het reticulo-endotheelsysteem door inspuiting van ferrum saccharatum zoo veel mogelijk heeft geblokkeerd, d. i. in zijn functie verhindert. Als dus haemolysine klaar in de bloedbaan circuleert, dan hebben milt en reticulo-endotheelsysteem geen noodzakelijke, werkelijke beteekenis meer voor het totstandkomen der intravitale haemolyse. Spuit men echter soortvreemde erythrocyten in, waarvoor normaliter het lichaam zelf het haemolysine moet leveren, dan verloopt de zaak heel anders en wanneer men dan bovenbeschreven proeven neemt n.l. wegneming van milt en blokkeering van het endotheelsysteem, dan blijven de erythrocyten ongeschonden in de bloedbaan circuleeren en ziet men ook geen agglutinen ontstaan. Men kan dus therapeutisch nut van de miltwegneming verwachten in die gevallen, waarin het lichaam zelf de haemolytisch werkende stof moet leveren; maar wordt het haemolytische gift van buitenaf ingevoerd (vergiftigingen) of op andere plaatsen in het lichaam verwekt (parasieten, perniciose anaemie), dan zijn milt en reticulo-endotheelsysteem niet meer noodzakelijk; wel kan de milt op den voorgrond komen als de voornaamste plaats van het uiteenvallen der erythrocyten. De verdere verwerking van het haemoglobine tot gal-kleurstof, zeggen de schrijvers, behoort in het geheel niet meer